

Arrest

nr. 179 856 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte woonde in Al-Adamiya, in de Al-Waziria wijk. De laatste dagen vóór uw vertrek uit Irak, nl. van 20 juli tot 28 juli 2015, verbleef u bij uw vriend Mustafa (W.) in de wijk Al-Mansour. In 2014 bent u afgestudeerd als 'software ingenieur' aan de universiteit van Bagdad. Van 15 februari 2015 tot 19 juli werkte u via een aannemersbedrijf bij de verkeersdienst op de 'Al-Dilal site' in Bagdad, waar u bevoegd was voor 'data entry' en het controleren van nummerplaten van nieuwe voertuigen.

Op 17 juli 2015 kreeg u een dossier waarbij u ontdekte dat het voertuig behoorde tot het Ministerie van Financiën. Hoewel wagens van de overheid normaal een speciale nummerplaat moesten hebben,

moest u in dit geval een oude nummerplaat op naam van een burger zetten op de nieuwe wagen die geïmporteerd was door de overheid. Omdat u dacht dat het om een vergissing ging hebt u op het dossier geschreven dat er een fout was en hebt u het dossier aan de kant gelegd. Hierna ontving u ook nog een gelijkaardig tweede en derde dossier, die u op dezelfde manier behandelde. Op 19 juli 2015 waren er vier personen, waarvan er drie een uniform van 'Asaib Ahl al-Haq' aanhadden, naar u thuis gekomen. Ze zeiden dat er drie dossiers van hen bij u gekomen waren en u geweigerd had deze in te schrijven. U reageerde door te stellen dat u dat niet kon doen en dat het tegen de wet was. Nadat u bleef volhouden dat u de wagens niet kon inschrijven, gaven ze u drie dagen de tijd om de wagens toch in te schrijven, anders zouden ze een kogel door uw hoofd schieten. Na dit bezoek was u ervan overtuigd dat het hier om fraude ging en dat de wagens misschien bestemd waren voor het plegen van aanslagen. Op 20 juli 2015 vond u bij u thuis bovendien een dreigbrief van Asaib Ahl al-Haq, met daarin de boodschap dat u veroordeeld werd voor moord omdat bevestigd was dat u samenwerkte met Daesh (IS). Hoewel u wist dat het indienen van een klacht niets uit zou maken, besloot u dit toch te doen op 20 juli. U zag het indienen van de klacht immers als voorzorgsmaatregel om uzelf te beschermen, zodat ze u niet zouden beschuldigen van terrorisme niveau vier in het geval er iets zou gebeuren met de voertuigen. Na het indienen van de klacht dook u onder bij uw vriend Mustafa (W.) en op 28 juli 2015 vertrok u uit Irak en vloog u met uw eigen paspoort van Bagdad naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 24 augustus 2015 en diende op 26 augustus 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw paspoort, een klacht van bij de politie, een aanwervingsbewijs, uw universitair diploma, twee certificaten van een cursus van Microsoft, uw kieskaart, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw werkbadge, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een Arabische vertaling van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), de enveloppe van uw DHL-verzending en een uitleg over de herkomst van uw DHL-verzending.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart via het aannemersbedrijf 'Madar Dijla' tewerkgesteld geweest te zijn bij de verkeersdienst op de Al-Dilal site in Bagdad. Er kan echter weinig geloof gehecht worden aan uw tewerkstelling bij Madar Dijla en de verkeersdienst. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij de DVZ en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij de DVZ verklaarde van 25 februari 2015 tot 20 juli 2015 als boekhouder gewerkt te hebben voor een bedrijf waarvan u de naam niet kende (zie Verklaringen DVZ, pg. 5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u van 15 februari 2015 tot 19 juli 2015 werkte voor het aannemersbedrijf 'Madar Dijla', waar u bevoegd was voor gegevensinvoer en het controleren van nummerplaten (CGVS, pg. 9-10). Uw tewerkstelling bij de verkeersdienst is een cruciaal element in uw asielrelaas, het is dan ook hoogst merkwaardig dat u zowel over uw functie als over de duur van uw tewerkstelling tegenstrijdige informatie geeft. Daarenboven is het ook zeer bevreemdend dat u in eerste instantie bij de DVZ de naam van het bedrijf waarvoor u werkte niet kende, maar u dit tijdens het gehoor op het CGVS wel zonder probleem kon zeggen. Dergelijke lancunes en tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig was en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. U haalt daarenboven zelf aan dat de fouten die toen bij het voorlezen van uw verklaringen aan het licht kwamen verbeterd zijn geweest (CGVS, pg. 3).

Verder dient de aandacht gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw werkzaamheden bij Madar Dijla en de verkeersdienst, nl. uw werkbadge en aanwervingsbewijs. Wat betreft uw werkbadge dient te worden vastgesteld dat het geen origineel stuk is en enkel een kopie betreft. Daar het enkel een kopie betreft kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan, een dergelijk document kan immers door om het even wie, waar en wanneer opgemaakt zijn en aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

Hiernaast dient ook vastgesteld te worden dat, hoewel u beweert dat het een origineel document betreft (CGVS, pg. 13), ook uw aanwervingsbevel enkel een makkelijk te manipuleren kopie betreft, het gaat

hier immers enkel om een afgedrukte email. Aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Hoewel u beweert dat u pas in februari 2015 bent beginnen werken, is het bovendien zeer eigenaardig dat op het door u voorgelegde aanwervingsbevel een stempel staat op datum van 2014. Daarenboven zijn uw verklaringen over dit document ook zeer bevreemdend. Hoewel u werkte voor het bedrijf 'Madar Dijla' eindigen de emailadressen van de geadresseerden van deze mail allemaal op '@taha-partners.com', emailadressen van het bedrijf Taha & Partners Group, een groot Iraaks bedrijf (zie landeninformatie 'Informatiebrochure Taha & Partners Group', toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt waarom al die emailadressen van het bedrijf 'Taha & Partners Group' zijn, kan u hier echter geen enkele verklaring voor geven (CGVS, pg. 13). Uit informatie blijkt echter dat het bedrijf 'Madar Dijla' een onderdeel is van Taha & Partners Group (zie landeninformatie 'Madar Dijla', toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), dat u dit zelf niet wist te verduidelijken is onbegrijpelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij 'Madar Dijla'. Hiernaast is het ook opmerkelijk dat u de volledige naam van uw directeur niet kent, maar enkel weet dat zijn voornaam 'Nehad' was (CGVS, pg. 12). U veronderstelt bovendien dat het emailadres 'nehad@taha-partners.com', het emailadres van uw directeur Nehad is (CGVS, pg. 13-14). Uit objectieve informatie blijkt echter dat dit emailadres verbonden is aan de AL FAO Organization for Human Aiding, een humanitaire NGO van de Taha & Partners Group (zie landeninformatie "AL FAO Organization for Human Aiding", waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat dit emailadres tot een andere organisatie toebehoort dan de organisatie waar u verklaarde voor te werken. Van iemand die reeds verschillende maanden werkzaam was bij het bedrijf 'Madar Dijla', kan er worden verwacht dat deze wel degelijk geïnformeerd is over zijn bedrijf, zijn directeur en de organisatiestructuur van het bedrijf.

Het bovenstaande in acht genomen, moet worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen over uw tewerkstelling bij 'Madar Dijla' en de verkeersdienst weinig geloof gehecht kan worden. Gezien de problemen die u aanhaalt voor uw vertrek uit Irak enkel voortkomen uit deze werkzaamheden, ondergraaft deze conclusie ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt bovendien verder geïllustreerd door onderstaande argumenten. Zo dient er vastgesteld te worden dat er ook wat betreft uw asielrelaas een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de DVZ) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst verklaarde dat u auto's moest registreren die gestolen waren en u door de militie Asaib Ahl al-Haqq bedreigd werd omdat zij te weten gekomen waren dat u een auto geregistreerd had die door hen gestolen was (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u drie auto's, die eigendom waren van het Ministerie van Financiën, niet wou inschrijven en dat Asaib Ahl al-Haqq u bedreigde omdat u weigerde deze wagens in te schrijven (CGVS, pg. 17-18). Het is echter zeer opmerkelijk dat u eerst verklaart bedreigd te zijn geweest omdat u auto's geregistreerd had en later stelt dat uw problemen begonnen omdat u weigerde auto's in te schrijven, net de tegenovergestelde handeling van uw oorspronkelijk verhaal. Bovendien is het ook zeer opvallend dat u bij de DVZ nergens melding maakt van het Ministerie van Financiën en u tijdens het gehoor op het CGVS dan weer met geen woord rept over gestolen auto's. Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de oorzaak van uw problemen in Irak ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en asielmotieven. Er kan immers van een asielzoeker verwacht worden dat hij een duidelijk en coherent overzicht van de feiten, die hem er toe hebben aangezet zijn land van origine te verlaten, kan geven.

Daarenboven hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 28 juli 2015 niets meer van de militie die u bedreigde (CGVS, pg. 22). Nochtans moet het voor deze militie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zus zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees maar doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde na uw vertrek uit Irak, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel uw problemen enkel en alleen voortkomen uit uw job hebt u geen contact meer proberen te leggen met andere collega's (CGVS, pg. 21) en wanneer u gevraagd wordt of u nog bij iemand navraag hebt gedaan over uw situatie en/of bedreiging, antwoordt u laconiek "Ik wil zelf niets meer daarover weten" (CGVS, pg. 22). Dit gebrek aan initiatief wijst op een flagrant gebrek aan interesse in uw eigen situatie én relativeert nogmaals in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over

de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet nogmaals afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw asielrelaas, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van de klacht bij de politie, het enige document dat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas. De twijfels die er bestaan over de authenticiteit van dit document wordt bovendien versterkt door het feit dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Hiernaast is het ook opmerkelijk dat u beweert een dreigbrief van Asaib Ahl al-Haqq ontvangen te hebben, maar hiervan geen bewijs kan voorleggen. Als verklaring hiervoor beweert u dat de officier van politie de desbetreffende dreigbrief ingehouden had toen u een klacht was gaan indienen (CGVS, pg. 22). Deze verklaring is echter weinig overtuigend, u had immers makkelijk een kopie hiervan kunnen nemen of een kopie hiervan kunnen aanvragen bij de politie. Dat u zelfs geen kopie van deze dreigbrief kan voorleggen is bijgevolg onbegrijpelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tot slot dient de aandacht gevestigd te worden op het briefje dat u tijdens het gehoor op het CGVS bij had met daarop een handgeschreven samenvatting van uw asielrelaas. Het is opvallend dat u beweert dat dit briefje enkel een vertaling van uw verklaringen bij de DVZ is met bijkomende opmerkingen (CGVS, pg. 16). Er dient echter vastgesteld te worden dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij de DVZ en de inhoud van dit briefje, bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de inhoud hiervan. Dit doet vermoeden dat u uw relaas doelbewust aanpaste om het CGVS te misleiden over uw problemen in Irak.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en

het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische militieën geleid. De aanwezigheid van deze militieën heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische militieën blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen.

Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 3 EVRM, artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet en “*de richtlijnen van UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof*”.

Verzoeker benadrukt dat in de vragenlijst, ingevuld bij de DVZ, duidelijk te lezen valt dat hij aangaf als ‘data entry’ werkzaam te zijn geweest. Naar de vragenlijst wordt in de bestreden beslissing niet verwezen. De functie werd bij de DVZ eerst vertaald als ‘boekhouden’, hetgeen niet correct is. Bij de nalezing merkte verzoeker deze fout op en corrigeerde hij deze. De tolk maakte overigens veelvuldig gebruik van ‘google translate’. Dit wordt bevestigd in het gehoorverslag van het CGVS. Deze correctie had aldus eveneens moeten worden aangepast in de andere verklaringen bij de DVZ.

Naar de specifieke naam van het bedrijf, werd volgens verzoeker tijdens het eerste interview niet gevraagd. Dat hij deze niet uit zichzelf noemde, betekent niet dat hij deze niet wist.

Verzoeker brengt een stuk bij dat hij tijdens de uitoefening van zijn dienst gebruikte om de wagens op te registreren.

Verweerder wijst de asielaanvraag af op basis van een discrepantie die niet aan verzoeker te wijten valt. Verweerder was hiervan op de hoogte nu verzoeker hierop uitdrukkelijk wees.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de “*Note on Burden and Standard of Proof*” van UNHCR. Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003, stelt verzoeker dat verweerder de meest nadelige interpretatie weerhield en daardoor een appreciatiefout beging. Verweerder had redelijkerwijze kunnen weten dat zich inzake zijn tewerkstelling een probleem voordeed in de vertaling door de tolk. Verzoeker merkte dit zelf op.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een kopie van een niet-vertaald document bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een kopie van een dreigbrief van Asaeb Ahl al-Haq (AAH) neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.2.1. Verweerder legt op 23 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016 en de *COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016.

2.2.2. Verweerder legt op 28 november 2016 door middel van een aanvullende nota de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.3. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met de “*Note on Burden and Standard of Proof*” van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat dit document, hoewel het waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Aldus kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de “*schending*” van de in voormeld document opgenomen richtlijnen.

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. Verzoeker kan, nu in de vragenlijst gesteld wordt dat hij werkzaam was als ‘data entry’ (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.), worden gevolgd in zijn betoog dat bij de DVZ initieel verkeerd werd vertaald dat hij werkzaam was als boekhouder.

Waar verzoeker in het kader van voormeld betoog aanstipt dat de tolk bij de DVZ veelvuldig gebruik maakte van ‘google translate’, dient echter te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat er bij de DVZ nog andere gezegden foutief zouden zijn vertaald. Verzoeker ondertekende de verklaring van de DVZ en de vragenlijst immers beide uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch. Hiermee gaf hij aan dat de hierin vermelde inlichtingen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst; verklaring DVZ). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS maakte verzoeker, wanneer gevraagd werd hoe het eerste interview was verlopen, bovendien slechts melding van de voormelde correctie inzake zijn tewerkstelling en van de plaats van zijn tewerkstelling. Hij verklaarde dat er sommige fouten waren doch vervolgde dat deze indertijd reeds werden verbeterd. Voor het overige maakte hij geen melding van fouten in de vragenlijst of de verklaring van de DVZ (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2-3). Ook in het verzoekschrift maakt hij van zulke fouten geen melding. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of welke van zijn andere gezegden in de vragenlijst of de verklaring van de DVZ foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin toont hij aan dat of waar dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Bovendien citeert verzoeker in het verzoekschrift zelf uit de vragenlijst (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3-4). Hieruit blijkt duidelijk dat hij van mening is dat de hierin opgenomen gegevens correct zijn.

Mede gelet op het voorgaande, laat verzoeker de bestreden beslissing onverlet waar vastgesteld wordt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van zijn tewerkstelling bij de verkeersdienst.

Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij aldaar werkte van 15 februari 2015 tot 19 juli 2015 terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat hij aldaar werkte van 25 februari 2015 tot 20 juli 2015. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het bevreemdend is dat verzoeker bij het CGVS de naam kon verstrekken van het bedrijf waarbij hij gewerkt zou hebben terwijl hij daartoe eerder, tijdens het gehoor bij de DVZ, niet in staat bleek en aangaf dat hij de naam van dit bedrijf niet kende. Dat naar deze naam niet zou zijn gevraagd en dat hij deze wel zou hebben geweten, kan daarbij niet worden gevolgd. Verzoeker gaf bij de DVZ namelijk in duidelijke bewoordingen aan: *"Ik heb als boekhouder gewerkt sinds 25/02/2015 tot 20/07/2015 (de naam van bedrijf ken ik niet)"* (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, nr.12).

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Verder dient de aandacht gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw werkzaamheden bij Madar Dijla en de verkeersdienst, nl. uw werkbadge en aanwervingsbewijs. Wat betreft uw werkbadge dient te worden vastgesteld dat het geen origineel stuk is en enkel een kopie betreft. Daar het enkel een kopie betreft kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan, een dergelijk document kan immers door om het even wie, waar en wanneer opgemaakt zijn en aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Hiernaast dient ook vastgesteld te worden dat, hoewel u beweert dat het een origineel document betreft (CGVS, pg. 13), ook uw aanwervingsbevel enkel een makkelijk te manipuleren kopie betreft, het gaat hier immers enkel om een afgedrukte email. Aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Hoewel u beweert dat u pas in februari 2015 bent beginnen werken, is het bovendien zeer eigenaardig dat op het door u voorgelegde aanwervingsbevel een stempel staat op datum van 2014. Daarenboven zijn uw verklaringen over dit document ook zeer bevreemdend. Hoewel u werkte voor het bedrijf 'Madar Dijla' eindigen de emailadressen van de geadresseerden van deze mail allemaal op '@taha-partners.com', emailadressen van het bedrijf Taha & Partners Group, een groot Iraaks bedrijf (zie landeninformatie 'Informatiebrochure Taha & Partners Group', toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt waarom al die emailadressen van het bedrijf 'Taha & Partners Group' zijn, kan u hier echter geen enkele verklaring voor geven (CGVS, pg. 13). Uit informatie blijkt echter dat het bedrijf 'Madar Dijla' een onderdeel is van Taha & Partners Group (zie landeninformatie 'Madar Dijla', toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), dat u dit zelf niet wist te verduidelijken is onbegrijpelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling bij 'Madar Dijla'. Hiernaast is het ook opmerkelijk dat u de volledige naam van uw directeur niet kent, maar enkel weet dat zijn voornaam 'Nehad' was (CGVS, pg. 12). U veronderstelt bovendien dat het emailadres 'nehad@taha-partners.com', het emailadres van uw directeur Nehad is (CGVS, pg. 13-14). Uit objectieve informatie blijkt echter dat dit emailadres verbonden is aan de AL FAO Organization for Human Aiding, een humanitaire NGO van de Taha & Partners Group (zie landeninformatie "AL FAO Organization for Human Aiding", waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat dit emailadres tot een andere organisatie toebehoort dan de organisatie waar u verklaarde voor te werken. Van iemand die reeds verschillende maanden werkzaam was bij het bedrijf 'Madar Dijla', kan er worden verwacht dat deze wel degelijk geïnformeerd is over zijn bedrijf, zijn directeur en de organisatiestructuur van het bedrijf."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker hierover geen betoog voert, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker onderneemt voorts niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze geheel onverlet waar gesteld wordt:

"De ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt bovendien verder geïllustreerd door onderstaande argumenten. Zo dient er vastgesteld te worden dat er ook wat betreft uw asielrelaas een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de DVZ) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst verklaarde dat u auto's moest registreren die gestolen waren en u door de militie Asaib Ahl al-Haqq bedreigd werd omdat zij te weten gekomen waren dat u een auto geregistreerd had die door hen gestolen was (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u drie auto's, die eigendom waren van het Ministerie van Financiën, niet wou inschrijven en dat Asaib Ahl al-Haqq u bedreigde omdat u weigerde deze wagens in te schrijven (CGVS, pg. 17-18). Het is echter zeer opmerkelijk dat u eerst verklaart bedreigd te zijn geweest omdat u auto's geregistreerd had en later stelt dat uw problemen begonnen omdat u weigerde auto's in te schrijven, net de tegenovergestelde handeling van uw oorspronkelijk verhaal. Bovendien is het ook zeer opvallend dat u bij de DVZ nergens melding maakt van het Ministerie van

Financiën en u tijdens het gehoor op het CGVS dan weer met geen woord rept over gestolen auto's. Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de oorzaak van uw problemen in Irak ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en asielmotieven. Er kan immers van een asielzoeker verwacht worden dat hij een duidelijk en coherent overzicht van de feiten, die hem er toe hebben aangezet zijn land van origine te verlaten, kan geven.

Daarenboven hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 28 juli 2015 niets meer van de militie die u bedreigde (CGVS, pg. 22). Nochtans moet het voor deze militie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zus zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees maar doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde na uw vertrek uit Irak, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoewel uw problemen enkel en alleen voortkomen uit uw job hebt u geen contact meer proberen te leggen met andere collega's (CGVS, pg. 21) en wanneer u gevraagd wordt of u nog bij iemand navraag hebt gedaan over uw situatie en/of bedreiging, antwoordt u laconiek "Ik wil zelf niets meer daarover weten" (CGVS, pg. 22). Dit gebrek aan initiatief wijst op een flagrant gebrek aan interesse in uw eigen situatie én relativeert nogmaals in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet nogmaals afbreuk aan de waarachtigheid van uw vluchtrelaas."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Zij worden, gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt, door de Raad overgenomen.

Ten aanzien van de documenten die benevens de reeds hoger besproken documenten zijn opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Voorts dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw asielrelaas, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van de klacht bij de politie, het enige document dat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas. De twijfels die er bestaan over de authenticiteit van dit document wordt bovendien versterkt door het feit dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

(...)

Tot slot dient de aandacht gevestigd te worden op het briefje dat u tijdens het gehoor op het CGVS bij had met daarop een handgeschreven samenvatting van uw asielrelaas. Het is opvallend dat u beweert dat dit briefje enkel een vertaling van uw verklaringen bij de DVZ is met bijkomende opmerkingen (CGVS, pg. 16). Er dient echter vastgesteld te worden dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij de DVZ en de inhoud van dit briefje, bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de inhoud hiervan. Dit doet vermoeden dat u uw relaas doelbewust aanpaste om het CGVS te misleiden over uw problemen in Irak.

(...)

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

Verzoeker laat de voormelde vaststellingen volledig ongemoeid. Bijgevolg worden deze geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

De documenten die in het kader van onderhavige beroepsprocedure worden bijgebracht zijn tot slot niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Het stuk bij het verzoekschrift wordt slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Verder gaat het niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het onmogelijk is de inhoud ervan na te gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat documenten op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit geldt *in casu* des te meer nu

uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten en dat documenten (zoals onder meer het stuk dat wordt neergelegd) zowel binnen als buiten Irak op eenvoudige wijze illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

De dreigbrief van AAH die ter terechtzitting wordt neergelegd, wordt eveneens slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Verder dient te worden vastgesteld dat dit een stuk betreft waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat in wezen door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Voorts kan worden herhaald dat documenten op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Uit het dossier blijkt nog dat verzoeker soenniet is. Waar uit de landeninformatie in het onderhavige dossier blijkt dat de sjitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Verzoeker voert in het onderhavige verzoekschrift geen middelen of argumenten aan inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Inzake verzoekers asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are

likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS